

РЕШЕНИЕ

№ 1940

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 111-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И. М.

при участието на секретаря М. М.
като разгледа докладваното от И. М. Административно наказателно дело № 20231110200882 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59, ал.1 и сл. от ЗАНН.

Софийски районен съд е сезиран с жалба от В. Ц. И. от, с ЕГН: ***** чрез упълномощен защитник против Наказателно Постановление № 22 - 4332 - 020209 издадено на 10.10.2022г. от Началник група в СДВР, отдел „Пътна Полиция“ СДВР, с което на жалбоподателя е било наложено наказание глоба от 200 лева за извършено административно нарушение по чл.139, ал.1 т.1 от Закона за движение по пътищата.

В подробно мотивирана жалба наказаното лице оспорва законосъобразността на наказателното постановление с оплакването, че същото е било издадено при наличие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което да го отмени като присъди и сторените разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят В. И., редовно призован, не се явява. Представява се от упълномощен защитник, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Развива подробни съображения в нейна подкрепа. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Административно – наказващият орган Началник група в СДВР, отдел „Пътна Полиция“ СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните писмени доказателства, намира, че жалбата е подадена в законоустановения срок и от легитимна страна, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът, като прецени събраните гласни и писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 07.09.2022г., около 17:31ч.в град София, на ул.,,Акад.Стефан Младенов", с посока на движение от ул. „8 - ми декември" към ул.,,Атанас Манчев" и до блок 10а, жалбоподателят В. И. управлявал лек автомобил с рег.№, собственост на Ц. К. И. с ЕГН: *****, с техническа неизправност - спукано предно челно стъкло. Неговото поведение и състоянието на МПС били възприети от полицаи при 07 РУ СДВР Д. Н. и Г. Б., които го спрели за проверка, констатирали дефекта в автомобила и му съставили АУАН, който бил връчен лично на водача и подписан от него без възражения. Въз основа на акта било издадено и обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка принципно съдът възприе като безспорно установена поради липсата на спор от страна на жалбоподателя, но същевременно неподкрепена от разпитаните в съдебно заседание актосъставител и свидетел по акта Д. Н. и Г. Б.. Видно от показанията им е, че и двамата не си спомнят за случилото се, като същевременно и след предявяването им на АУАН потвърждават, че не си спомнят за станалото. И двамата свидетели се придържат единствено към написаното в АУАН, в който е била отразена незначителна техническа неизправност в спряното МПС. Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели, които се потвърждават от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Предвид признанието на разпитаните лица за липса на спомен за случилото се следва да се приреме, че наказателното постановление се явява необосновано. Тежестта на доказване на виновно извършеното деяние е върху административно наказващият орган, който не ангажира никакви доказателства, с които да потвърди изложеното в обстоятелствената част на санкциониращия административен акт. Действително разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП вменява презумптивна доказателствена сила на редовно съставения АУАН, но до доказване на противното. Именно неизпълнението на задължението на властническите органи да потвърдят отразеното във фактическата обстановка на акта, въз основа на който се издава наказателно постановление, обуславя недоказаността на извършеното деяние.

На следващо място съдът констатира противоречие в описаното административно нарушение.

В АУАН е било посочено, че жалбоподателят управлява МПС с незначителна техническа неизправност, а в наказателното постановление - че техническата неизправност е била значителна. Съдът намира, че така отразеното противоречие е от категорията на съществени и накърняващи правото на защита на жалбоподателя, тъй като за конкретната техническа неизправност, законодателят е въвел различни по размер наказания. Жалбоподателят е бил подведен под административна отговорност по чл.139, ал.1 т.1 от ЗДвП, която норма изисква управление на технически изправно пътно превозно средство. Цитираните от защитника на жалбоподателя норми в т.71 и т.72 от & 6 към Допълнителните разпоредби на закона, които поясняват понятията „незначителна неизправност" и „значителна

неизправност", са относими към посочените в АУАН и НП и разминаващи се правни понятия. В разпоредбата на чл. 179, л.6 от ЗДвП по различен начин се санкционира незначителната и значителната техническа неизправност. Тяхното установяване и отразяване е предвидено в специална наредба, към която препраща чл.101, ал.4 от ЗДвП, а именно Наредба № Н - 32/16.12.2011г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, като съгласно т.4.2.1 от Приложение 5 към чл.31, ал.1 от наредбата, констатираната при проверката неизправност може да се установи като „значителна". В случая законодателят е въвел специален ред за установяване на дефектната повреда по конкретно МПС, за чието правно понятие е било отразено по различен начин в АУАН и НП. При проведеното административно производство, административно наказващият орган не ангажира доказателства, от които да може да се прецени каква е била техническата неизправност на управляваното МПС към момента на деянието. Словесното описание на „спукано предно челно стъкло" е крайно недостатъчно, за да бъде преценен техническият дефект в коя от двете хипотези на описаните технически неизправности попада. Това обстоятелство на свой ред обуславя липсата от страна на съда на адекватна преценка за какво нарушение жалбоподателят е бил наказан и от там да извърши преценка дали да упражни правомощията си по потвърждаване на санкцията или нейното изменение.

Съдът не споделя възражението в жалбата, че по делото липсват данни за правомощията на административно наказващият орган и актосъставителя да съставят АУАН и съответно НП. Към административно наказателната преписка са налице нарочни заповедни, в които изрично са били упоменати длъжностите и поименните субекти, имащи право да издават въпросните актове.

Предвид изложените правни съображения съдът счита, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и необосновано и като такова следва да бъде отменено.

При този изход на делото и поради липса на възражение от страна на административно наказващия орган за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, СДВР следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя В. И. сумата от 600.00 лева за упълномощен защитник, както и по сметка на СРС сумата от 05.00 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Воден от горното и на основание чл.63, ал.2 т.1 във вр. с чл.58д т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно Постановление 22 - 4332 - 020209 издадено на 10.10.2022г. от Началник група в СДВР, отдел „Пътна Полиция" СДВР, с което на В. Ц. И. от, с ЕГН: ***** е наложено наказание глоба от 200 лева за административно нарушение по чл.139, ал.1 т.1 от Закона за движение по пътищата.

НА ОСНОВАНИЕ чл.63д., ал.1 от ЗАНН **ОСЪЖДА** СДВР да заплати

на В. Ц. И. от, с ЕГН: ***** сумата от 600.00 лева, представляваща договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за упълномощен защитник, както и по сметка на СРС сумата от 05.00 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от съобщаването му пред Административен съд – София град.

Съдия при Софийски районен съд: _____